

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 25 d'Octubre 1930.— 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.— Núm. XXXV

CONCLUSIÓ

VI

A qualsevol objecció, que se'ns fes, sobre la possibilitat d'una perfecta estabilització en l'ordre humà, hauríem de convenir que la capacitat intel·lectual dels homes no és igual i que sempre tindrem un horitzó inassolible.

No obstant, donades les nostres circumstàncies essencials de vida, hem de procurar l'alliberació màxima dels obstacles, que inevitablement es troben, i el reconeixement de la diferenciació entre els fets naturals i el procés històric de la vida dels homes, i, en conseqüència, la d'una organització social a la llibertat conscient de l'individu, o sigui hem de voler obtenir la dignificació humana de la llibertat concepional ja que, és evident, l'absurditat que representa l'actual estat de coses comparat amb el progrés de la idea de perfecció.

Admirablement, Kant, ens diu que cada home deu ésser estimat com un fi de sí mateix i jamai com un mitjà per un fi d'un altre home. La manca, però, de consciència individual per una banda i per l'altra el fet de no existir en la matèria una condició instintiva de bonesa—com alguns filòsofs fins ara ens han volgut fer creure—fan, que no sigui considerat, el fruit de la Revolució Francesa, que coincideix en essència amb el pensament de Kant i que es conclou en que tots els homes han nascut igualment lliures i iguals per naturalesa.

Solament per l'interés humà que determinen necessitats biològiques i per la conveniència de realitzar el progrés de l'individu s'ha de reconèixer la importància de les col·lectivitats.

Ja Aristòtil, segons Ramsay Macdonald, deia que l'estat era constituït per fer possible la vida i que subsistia per fer la vida bona.

Actualment, però, l'estat és sols per fer la vida bona a uns pocs i per evitar l'exposició ideal, que provoca la seva actuació perjudicial als molts i, que, com és natural, condemna a infinitat de coses instituídes i considerades intangibles.

En l'ordre material, però, l'individu necessita un organisme que reguli la seva producció d'acord amb l'interés mutu i en l'ordre ideal una garantia de llibertat humana que solament pot assegurar una sincera comprensió de la relació que existeix entre la Vida, l'Home i el Món.

Pretendre identificar l'ordre ideal amb l'ordre material, seria un absurd. La llibertat conscient jamai pot supeditar-se a l'interés d'un qualsevol organisme material, al contrari, aquest últim ha de servir a la conveniència coincident dels individus que amb tal fi són associats.

Naturalment que, trobaríem una solució definitiva, si de sobte tot el món organitzés un Estat exclusivament de regularització productiva; davant, però, d'aquesta impossibilitat, ens cal procurar reduir a l'exclusiu interès nostre els Estats constituïts. Desentendre'ns-en seria voler que continués més temps l'actual estat social i és, com a homes, obligació moral nostra, fer els possibles perquè acabi com més aviat millor.

A. Rovira i Virgili, en el seu llibre recentment publicat. "Defensa de la Democràcia", diu que un dels grans avantatges d'aquesta doctrina és el de respondre a una concepció serena, equilibrada i harmònica, de la humanitat i de la societat.

Per nosaltres, l'aspiració màxima, no és res més que aconseguir aquest equilibri i aquesta harmonia.

Coincidim per tant, perfectament, en els principals punts bàssics de la doctrina democràtica.

Vulgui's o no la Revolució està fent el seu camí; ho proven els empresonaments governatius, les il·lògiques sancions a la premsa, la clausura de societats etc., etc., i més que tot les paraules del Rei al dir que tan era República com Monarquia.

Acció Republicana

Mentre a Galícia i més tard a Bilbao s'hi produeix un veritable alçament popular, unànime, en senyal de protesta i per a palesar la indignació que els hi havia produït la gosadia de certs elements monàrquics, qui, emparats per les forces de l'actual règim, tenien el cinisme d'intentar la prèdica d'uns ideals, per els quals, si la justícia funcionés normalment en el país, ja haurien rebut la sanció de càstig, que la seva nefasta actuació política els hi ha conquerit abastament; mentre en aquests pobles, els mantenedors i defensors de totes les dictadures monàrquiques, hi reben una bella lliçó de ciutadania, veient palpablement com les seves prèdiques i els seus troglodites ideals són menyspreats amb entusiasme contundent, i àdhuc la presència de llurs persones causa fàstic i enuig, apedregant-los fins i tot per els carrers de la població, és davant aquesta gallarda actitud de Vasconia i Galícia, provocada per els elements que s'adjudiquen la funció de l'ordre i que avui simbolitzen la posta d'un règim suïcida, ben afalagador i esperançador el comportament del poble de Madrid i recentment el de València, acudint en massa, als mitings republicans que durant aquestes últimes setmanes s'hi han celebrat. Els nostres adversaris polítics es refiaven de l'espantall del comunisme per espaordir la part burgesa del poble i no donaven a les forces republicanes altra força que la de produir aldarulls públics, quedant, en aquest sentit, ben mal parats.

Els dos mitings republicans, amb una gernació imponent, han estat dos models de serenitat i ordre, àdhuc, hi han assistit, singularment en aquest últim, uns quants sacerdots, que de cap manera podem suposar-los-hi desitjos pertorbadors, ni revolucionaris.

Els oradors demostraren un tacte i un seny envejables, però, sense por, ni impaciències, desgranaren una sèrie d'arguments contra la monarquia d'una lògica irrefutable. Si els actuals governants i els seus adictes tinguessin sentit de la realitat i no anessin tan curts de talent i patriotisme; si posseïssin una veritadera mentalitat d'estadista, no s'entossudirien en perllongar l'agonia d'un règim, que no compta amb cap personalitat de relleu, ni té cap membre sà, ans el corc de la ineptitud i de l'absolutisme l'ha anat corsecant i convertit avui en una trista paròdia. No creiem que la revolució pogués abocar Espanya a una situació més càdica i absurda que la que sofreix avui; no és possible que la sorda revolució, que avui va fent el seu camí, encara que derivés cap el comunisme (que és molt poc probable) aquest pogués instaurar un règim que s'aguantés sense lleis, sense justícia, sense instrucció, sense ordre... i que les migrades llibertats dels seus ciutadans estessin sotmeses al caprici, sovint venjatiu, dels seus governadors; no creiem que un règim comunista es comportés de faigó tan poc raonable, com es feu amb Francesc Macià, qui fou llançat de la